

— ΑΝΑΣΤΑΣΗ —

"Όπως κάθε βράδι, μακριά από τὸ θόρυβο τῆς πολιτείας ἔτσι κ' ἐκείνη τῆ βραδιά κλεισμένη στὴ φω-
χική τῆς καμαροῦλα δούλεψε ἡ Αἶνα σκυμμένη πίνω
σὲ μιὰ βιαστική δουλειά.

Μεγάλο Σάββατο βράδι κ' ἔπρεπε νὰ παραδώσει
τὸ πρωτὶ ἓνα κέντημα. Τὰ κουρασμένα χέρια τῆς ἀνε-
βοκατεβαίνανε βιαστικά καὶ οὐθμικά πάνω στὸ στρογ-
γυλό τελάρο πὸν τώρα σκόλιζε τὸ σύνολο ἐνὸς παρὰ-
ξενου σχεδίου.

"Ἡ βελόνα τῆς εἶτανε ὁ μόνος πιστὸς σύντροφος στὴ
μοναξιά, πὸν τῆς ἔδινε κάποια εὐθυμία, μέσα στὸ ἀνε-
βοκατέβασμα, μαζί μὲ τὰ πράσινα μῶβ, κίτρινα κί-
ἄλλα χρώματα, πὸν γιομίζανε καὶ δίνανε ζωὴ στὸ σχε-
διασμένο πανί, καὶ στὴ θλιμμένη μορφὴ τῆς.

Πότε πότε ἡ Αἶνα ἔοιχνε μιὰ ἀφροημένη ματιὰ π'
ἀγκάλιαζε ὅλα ὅσα σκολίζανε τὴν κάμαρά τῆς. "Ἐνα
κρεββατάκι ὁμορφοσιγνυρισμένο σὲ μιὰ γωνιά, δυὸ κα-
ρέκλες, μιὰ κρεμάστρα, κ' ἓνα τραπέζακι σκεπασμένο
μ' ἓνα νταμωτό. Καμιὰ ζωγραφιά στὸν τοίχον παρὰ
μόνο μιὰ μεγάλη φωτογραφία ἐνὸς παιδιοῦ, ἐνὸς
μωροῦ.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας ἔφευγε πάνω σ' ὅλα αὐτὰ τό-
σο ἀπαλά καὶ μέσ' τὴν ἠρεμὴ σιγαλιά ἡ ψυχὴ τῆς Αἶ-
νας ξανοιγότανε ἐμπιστευτικά σὲ θύμησης. Ἀκοῦσε
μιὰ ματιὰ ἐπίμωρη στὴ φωτογραφία πὸν κρεμότανε
ἀπέναντί τῆς νὰ κάνει νὰ σουφρώσουν τὰ λεπτὰ στεγνά
χεῖλια, νὰ παίξουν οἱ βλεφαρίδες καὶ δυὸ δάκρυα νὰ
κυλιστοῦν στὸ λεπτὸ μελαπὸ προσωπάκι. Καὶ τότε
στήλωνε τὰ βαθουλά μάτια τῆς πὸν τὰ τριγύριζε ἓνας
μαβῆς κύκλος καὶ ἡ θλίψη ζωγραφίζοτανε πάνω στὶς
γραμμές, τὰ σημάδια πὸν εἶχε ἀφίσει στὸ πρόσωπό
τῆς κάποιος πόθος στὸ προσπέρασμά του.

Μεσάνυχτα.

"Ἡ Αἶνα ξάφνου ἀνασηκώθηκε νὰ σταυροκοπηθεῖ
στὸ γογγὸ καὶ ἀνάκατο χιτύημα πὸν ἀρχίσανε οἱ κα-
μπάνες τῆς γειτονιάς. Σηκώθηκε πῆρε ἓνα ἄσπρο κερί
πὸν βροσκοῖτανε πάνω στὸ τραπέζακι καὶ βγήκε στὸ
παράθυρο, ἀκούμπησε καὶ πρόσμενε νὰ πάρει φῶς
ἀπὸ κανένα περαστικό πὸν θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν ἐκκλη-
σιά, ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση.

— Χριστὸς Ἀνέστη, μουρμούρισε καὶ μέσα στὴ
σκέψη τῆς ἔφρασε ὁ μακρινὸς ἀγὸς μιὰ παληῆς θύ-
μησης.

Πέντε χρόνια πρὶν, μιὰ νύχτα Ἀνάστασης, εἶτανε,
πὸν ἡ Αἶνα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς καὶ τὸ θεῖο
τῆς, πὸν τῆς παρόσπεχε γιὰ πατέρα, γιατί εἶτανε ὀρ-
φανή, γύριζε σπῆτι ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαὶ γειμάτη χαρὰ κ'
ἐλπίδα. Εἶχε ἀνταμώσει προηγουμένως τὸν καλὸ τῆς στὴν
ἐκκλησιὰ κ' ἀφοῦ τὰ χέρια τους σφιγχοχαϊδεύτηκανε
μέσα στὸ συνῶσιισμό, ὄρισαν νὰ ἰδωθοῦνε ἀργότερα
μετὰ τὴν Ἀνάσταση στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τοῦ περι-
βολιοῦ.

Τὸ παράφορο φιλή, ἡ δυνατὴ του ἀγκαλιά, ἐκείνα
τὰ λόγια τὰ γεμάτα ἀγάπη καὶ ὑπόσχεση, πὸς τὴν
εἶχανε μεθύσει. Τραβηγμένη καὶ οἱ δυὸ τους στὴν
ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη πασσα-
λιά, μεθυμένοι ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο εἶχανε παρα-
δοθεῖ στὴ διάπλατη ἀγκαλιά τῆς μυσομένης νύχτας
τοῦ Ἀποίλη. Τὸ γλυκοχάραμα τοὺς βόηκε ἀκόμα νὰ
λένε λόγια ἀγάπης. Κι' ἀπὸ τότε πολλὰ γλυκοχαρά-
ματα ἄκουσαν τὰ τελευταῖα λόγια καὶ φιλιὰ καὶ τὸ
σιγανὸ τριξίμο τῆς πόρτας τῆς καμαρᾶς τῆς. "Ἐνα

βράδι σὺν ἀποκοιμήθηκε ἡ ἀδελφὴ τῆς πῆγε πάλι
πῶς ἀπ' τὸ πορτάκι καὶ περίμενε τὸ τριξίμο τῆς κλει-
δαριάς. Ἀλλοίμονο περίμενε ὡς τὸ πρωτὶ καὶ τὸ πορ-
τάκι ἔμενε πάντα κλειστὸ καὶ δὲν ἀνοίξε πιά παρὰ
μόνο ἵστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες πὸν ἀπελπισμένη πιά
συντριμμένη ἀπὸ τὸν πόνο τῆς χαμένης τῆς ἀγάπης
ἄφριε τὴν κοιμισμένη ἀδελφὴ τῆς γιὰ νὰ φύγει μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς. Γιατὶ φοβότανε πὸς σὲ λίγο θὰ
οφελιεύοτανε καὶ πῆγε νὰ κρυπτεῖ στὴν πολιτεία.

"Ἦξερε νὰ κεντᾷ καὶ κατῶρθωσε νὰ προμηθεύεται
δουλειὰ ἀπὸ κάποιο κατάστημα κ' ἔτσι κέρδιζε τὴ ζωὴ
τῆς ὡς πὸν μιὰ μέρα σὲ μιὰ κλινικὴ γεννήθηκε ἓνα
ἀγροῦκι. Στὴ θροιά τοῦ παιδιοῦ, τοῦ καρποῦ τῆς ἀ-
γάπης πὸν κείνο τὸ βράδι τῆς Ἀνάστασης χωρὶς νὰ
τὸ καταλάβει εἶχε πάρει θέση στὴ ζωὴ τῆς, ἡ Αἶνα
γιὰ πρώτη φορὰ ἵστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ χαμογέλασε
καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια ζητώντας τὸ παιδί τῆς ἀπὸ τὴ
γυναῖκα πὸν τὸ κρατοῦσε καὶ τῆς τῶδειχνε. Καὶ τώρα
ἀρχινοῦσε τὸ ἀληθινὸ μαστῦρο, νὰ θροῦγει τὸ παιδί
τῆς νὰ τὸ μεγαλώσει. Τὶ στέρηση, Θεέ μου, τὶ ἀγωνία
σ' ἓνα χρόνο μέσα.

Καμιὰ βοήθεια, κανένα λόγο συμπόνιας ἀπὸ κα-
νένα.

Εἶτανε ἡ παρασισταμένη, ἡ καταθρονημένη πὸν
ἀσπύριζε τοὺς νόμους καὶ δὲν ἄκουσε παρὰ τὴ γωνιὰ
τῆς καρδιάς τῆς, τὸ χᾶδι τοῦ πόθου. "Ἐτσι περνοῦσε
ὁ καιρὸς ὡς πὸν ἓνα ἀπόγεμα μέσα στὴν ἴδια αὐτὴ
καμαροῦλα πλημμύρισε γιὰ πάντα ἡ μοναξιά. Τῆς
πέθανε καὶ τὸ παιδί τῆς.

— Χριστὸς Ἀνέστη καὶ τοῦ χρόνου, φώναξε κάποια
γειτόνισα, κ' ἡ Αἶνα ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς ἔξω ἀπὸ τὸ
παράθυρο ν' ἀνάγει κ' ἐκείνη τὸ κερί τῆς. Στάθηκε
γιὰ μιὰ στιγμή καὶ κοίταξε τῆς φωτίσιες τῶν κεριῶν
πὸν εἶχανε πλημμυρίσει τὸ δρόμο καὶ μιὰ, μιὰ οἱ σκέες
προσπερνοῦσαν φέροντας καθεμιὰ, ἴσως, στὸ σπιτι-
κό τῆς κ' ἀπὸ μιὰ φοιτηνὴ χαρὰ.

Τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ πὸν βαστοῦσε ἔριξε τὴν λάμ-
ψη του πάνω στ'ἀνοιγμένο τζάμι τοῦ παραθυριοῦ καὶ
ἡ ματιὰ τῆς ἀντίκοιψε ἓνα πρόσωπο σουρωμένο σκο-
τεινιασμένο, καὶ τῶμαξε. Ἐβλεπε στὴν ἀντανάκλαση
τὸν ἑαυτὸ τῆς νεκρωμένο ἀπὸ τῆς θύμησης τὸν πόνο
καὶ βιαστικὰ ἤθελε κ' ἀκούμπησε τ' ἀναμμένο κεριὸ
μπρὸς στὴ φωτογραφία τοῦ παιδιοῦ τῆς κ' ἀνοίξε τὸ
σεράτσο τοῦ τραπέζιοῦ. Πῆρε ἀπὸ μέσα τὸν καθορέφτη
κ' ἄρχισε νὰ κοιτάζεται καλὰ μπρὸς στὸ πὸν ζωηρὸ
φῶς τῆς λάμπας. Μέσα τῆς γιγάντωσε ἓνας πόθος γιὰ
μιὰ Ἀνάσταση στὴ νεκρωμένη τῆς ὑπαρξή.

— Εἶμαι γιὰ ἀκόμη, καὶ θάμουννα ἀκόμη πειὸ ὀ-
μορφη, μουρμούρισε, τί ὠφελοῦνε ἡ ἀναθύμησης μπρὸς
στὴ λησμονιὰ τῶν ἄλλωνῶν. Τὶ μὴφελεῖ τὸ ξαναζων-
τάνεμα τῶν παληῶν μὲ τὸν καθημερινὸ θάνατο τὸ
δικό μου ;

Σήλωσε τὸ κεφάλι τῆς. σκούπισε τὰ μάτια τῆς καὶ
μὲ τὴ λαχτάρα μιᾶς καινούργιας Ἀνάστασης μέσα τῆς
πῆρε στὰ χέρια τῆς τὸ τελάρο νὰποτελειώσει τὸ κέν-
τημα καὶ χαμόσυνα, γαλήνια ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει
κάποιο τροπάρι τῆς Ἀνάστασης περιμένοντας μὲ λαχ-
τάρα τὴν ἡμέρα πὸν ξημέρωνε, τὴν ἡμέρα μιᾶς και-
νούργιας ζωῆς πὸν ἔθαβε πιά τὰ περασμένα μὲ τὴ
δικιά τῆς Ἀνάσταση.